

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 11 octombrie 2018, declarate de Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, și de avocatul Eugen Grosu, în privința inculpatului

*Raru Ivan XXXX, născut la
XX XXX XXXX, originar și locuitor al XXXXXX XXXXX,
XXXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 25.07.2017 – 24.05.2018,
instanța de apel: 22.06.2018 – 11.10.2018,
instanța de recurs: 07.12.2018 – 23.01.2019.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 24 mai 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Raru Ivan a fost condamnat în baza art. 175 Cod penal la 3 ani închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare, în mărime de 5024 lei, din contul inculpatului, a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Raru I., într-o zi din vara anului 2016, aflându-se în ograda casei sale din XXXXXX XXX, XXXXXX, având scopul satisfacerii poftelor sexuale în formă perversă, profitând de imposibilitatea victimelor de a se apăra și, știind cu certitudine că minorii XXXXXX, născută la XXXXXX, și XXXXXX, născută la XXXXXX, nu au atins vârsta de 16 ani, sub pretextul de a le da mere și bomboane, le-a dus la el acasă unde, acționând cu intenție directă, le-a dezgolit corpul și le-a atins indecent cu mâinile organele sexuale și locurile intime ale părților vătămate minore.

Instanța a reținut că inculpatul, fiind asistat de avocatul său, prin cerere scrisă, a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Deoarece probele administrate dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului, instanța i-a încadrat acțiunile pe art. 175 Cod penal, ca acțiunile perverse, săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în atingeri indecente.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75, 76, 77 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani, a recunoscut vinovăția pe deplin și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, anterior nu a fost judecat, concluzionând că urmează a-i fi stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare, raportată la prescripțiile din art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, instanța a statuat că inculpatul a conștientizat caracterul ilicit al acțiunilor sale și efectul acestora asupra victimelor, recunoscând și regretând săvârșirea faptelor, deci reeducarea și corectarea lui este posibilă fără privare de libertate, aplicând-i prevederile art. 90 Cod penal.

Pe lângă aceasta, cererea acuzării privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, în sumă de 5024 lei, pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară urmează a fi respinsă or, acestea constituie cheltuieli suportate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probelor necesare pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate și urmează a fi trecute în contul statului.

3. Procurorul în Procuratura raionului Cahul, Inna Vihodeț, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 175 Cod penal la 3 ani închisoare, cu executare, cu încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 5024 lei.

Apelanta a invocat că instanța de fond i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blândă, ignorând prevederile art. 75 Cod penal, precum și gravitatea infracțiunii comise, influența pedepsei aplicate asupra corectării inculpatului. Or, aceasta nu corespunde gravității faptei săvârșite și circumstanțelor cauzei.

Mai mult, prima instanță a omis că fapta comisă de inculpat a influențat dezvoltarea fizică și psihică normală a minorelor, dezvoltarea la acestea a unor reprezentări eronate despre viața sexuală. Or, inviolabilitatea sexuală a minorilor constituie o condiție importantă a dezvoltării sexuale normale a acestora.

Totodată, reieșind din scopul pedepsei penale care presupune restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, aplicarea unei pedepse prea blânde poate doar să încurajeze comiterea pe viitor a altor infracțiuni.

Astfel, inculpatului urmează a-i fi aplicată o pedeapsă mai aspră, reeducarea și corectarea lui fiind posibilă doar prin izolare de societate.

Pe lângă aceasta, statul și-a onorat obligația și a demonstrat prin acțiuni de procedură legale vinovăția persoanei, iar pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal au fost suportate cheltuieli, art. 229 Cod de procedură penală indicând direct că condamnatul poate fi obligat la recuperarea acestora.

Conform art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor, circumstanțe care nu au fost stabilite în speță.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 11 octombrie 2018, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Raru Ivan a fost condamnat în baza art. 175 Cod penal la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 11.10.2018, cu includerea perioadei aflării în arest din 08.02.2017 până la 11.02.2018.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că prima instanța greșit a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului.

Potrivit art. 61 alin. (1), (2) Cod penal, pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Deci, echitatea socială a pedepsei se realizează când fața de inculpat se aplică sancțiunea penală corespunzătoare gradului prejudiciabil al infracțiunii comise, circumstanțelor cauzei și personalității acestuia. Un alt scop important al pedepsei penale, este scopul reeducării și resocializării condamnatului, după executarea pedepsei penale stabilite.

Or, inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, cu intenție directă, care atentează la inviolabilitatea sexuală a persoanei, iar luând în considerație că părțile vătămate minore sunt de o vârstă fragedă, gradul prejudiciabil al infracțiunii este unul înalt, iar pedeapsa aplicată de către prima instanță, nu este proporțională gradului prejudiciabil al infracțiunii săvârșite.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată

ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Prin urmare, la stabilirea pedepsei, prima instanță a respectat prevederile art. 75 Cod penal, însă greșit a aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, scopul pedepsei fiind posibil de atins doar prin izolarea acestuia de societate.

Or, inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, care se sancționează exclusiv cu închisoare.

Totodată, latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal, se manifestă prin intenție directă. Astfel, inculpatul a săvârșit cu intenție directă acțiuni prejudiciabile, în privința părților vătămate minore, care la momentul săvârșirii infracțiunii, aveau o vârstă fragedă, și anume 5 ani. Pe lângă aceasta, sunt importante circumstanțele și modul săvârșirii infracțiunii, și anume că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată prin înșelăciune a părților vătămate minore, profitând de vârsta fragedă a acestora.

Astfel, sunt nefondate constatările instanței de fond că inculpatul a conștientizat caracterul ilicit al acțiunilor sale și efectul acestui comportament asupra părților vătămate minore, a recunoscut vina și a regretat fapta comisă și, respectiv, corectarea acestuia este posibilă fără privarea de libertate.

Mai mult, recunoașterea vinovăției nu poate fi reținută ca circumstanță atenuantă, deoarece cauza a fost examinată în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, procedură care prevede expres recunoașterea vinovăției.

Totodată, nu a fost dovedit că inculpatul a conștientizat caracterul ilicit al acțiunilor sale prejudiciabile, iar el nici nu și-a cerut scuze de cele săvârșite, respectiv nu poate fi vorba despre un comportament decent, prin care a conștientizat gradul prejudiciabil al acțiunilor sale. La fel, în urma acțiunilor prejudiciabile ale inculpatului, părțile vătămate minore au suferit psihic, ce se probează prin rapoartele de expertiză judiciară, efectuate în privința acestora.

Sunt întemeiate și afirmațiile acuzării că acțiunile inculpatului au influențat negativ asupra dezvoltării psihice a părților vătămate minore. Mai mult, circumstanțele cauzei caracterizează inculpatul în mod absolut negativ or, el a săvârșit infracțiunea în privința a două persoane aflate la o vârstă fragedă, de numai 5 ani, acțiuni ce au atentat la inviolabilitatea sexuală a părților vătămate minore, ce demonstrează atitudinea acestuia față de valorile morale, unanim recunoscute de societate.

Prin urmare, în privința inculpatului nu sunt aplicabile prevederile art. 90 Cod penal, iar în circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea, corectarea acestuia este posibilă doar prin privare de libertate, o pedeapsă prea blândă generând dispreț față de ea, nefiind suficientă nici pentru corectarea infractorului, nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, alegerile apărării cu privire la starea de sănătate ce nu ar permite aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse cu închisoare nu au fost confirmate prin probe care să demonstreze că acesta suferă de o boală incurabilă, care nu ar

permite plasarea în locurile de detenție, iar afirmația că ultimul nu s-a prezentat în una din ședințele de judecată din motiv că a suferit un atac de cord, fiind internat în spital, nu este probată, lipsind vreun certificat medical sau concluzia medicului că suferă de careva boală.

Pe lângă aceasta, conform art. 75 alin. (3) al Legii nr. 68 din 14.04.2016 cu privire la expertiză judiciară și statutul expertului judiciar, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la 142 alin. (2) Cod de procedură penală.

Or, expertizele judiciare în privința părților vătămate minore și în privința inculpatului au fost dispuse de către organul de urmărire penală, în cadrul urmăririi penale, pentru acumularea probelor în procesul penal. Aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, sarcina căruia este depistarea circumstanțelor care dovedesc săvârșirea infracțiunii și identificarea făptuitorului sau pentru înaintarea învinuirii făptuitorului. Trecerea în contul statului a cheltuielilor în procesul penal se întemeiază pe necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

Acuzarea neîntemeiat a invocat prevederile art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală or, acestea se referă mai mult la acțiunea civilă, cheltuielile judiciare fiind enumerate exhaustiv în art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, cheltuielile judiciare se achită din mijloacele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate.

5. Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor judiciare și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că potrivit art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, adică la momentul dispunerii și efectuării expertizelor judiciare.

Conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului, adică la finisarea procesului penal sumele plătite pentru expertizele judiciare din contul statului sunt considerate ca cheltuieli judiciare care urmează să fie suportate de condamnat.

Astfel, cheltuielile legate de efectuarea expertizelor judiciare sunt suportate în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală - expertiza judiciară.

Soluționarea chestiunii cine suportă aceste cheltuieli, rezultă din prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, care prevede că, în prim plan, condamnatul este responsabil de aceste cheltuieli, și doar dacă acesta nu este în stare, din diferite motive, invaliditate, incapacitatea juridică etc., cheltuielile sunt trecute în contul statului.

Totodată, în hotărârile adoptate lipsește soluția privind cheltuielile judiciare, conform prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 14) și art. 397 pct. 5) Cod de procedură penală, în coroborare cu art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală or, cheltuielile judiciare sunt suportate de către inculpat sau sunt trecute în contul statului, simpla

soluția de respingere a cererii privind încasarea cheltuielilor judiciare nefiind o soluție procesuală deplină și legală.

Mai mult, inculpatul, înaintând cererea de examinare a cauzei în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, a recunoscut toate faptele, inclusiv cheltuielile judiciare suportate în cadrul urmăririi penale.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Eugen Grosu, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a indicat că, la stabilirea pedepsei, instanța de apel a omis că inculpatul s-a căit sincer, s-a împăcat cu părțile vătămate, care au solicitat ca acesta să nu fie privat de libertate, vârsta înaintată și caracteristica pozitivă, precum și faptul că se află pentru prima dată pe banca acuzaților.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul avocatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul dat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

Prin urmare, odată ce nu îndeplinește cerințele legale de conținut, recursul avocatului urmează a fi declarat inadmisibil.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al procurorului (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 3), 5) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea stării psihice a inculpatului și a părții vătămate, instanța just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor juridice ale părților vătămate și a inculpatului urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Pe lângă aceasta, cu referire la argumentele invocate în recursul ordinar al avocatului (*pct. 5.1. din decizie*), la stabilirea pedepsei, instanța de apel, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel, just a concluzionat că în cazul în care inculpatul a săvârșit cu intenție, o infracțiune gravă prin care a atentat la

inviolabilitatea sexuală a părților vătămate minore, profitând de vârsta fragedă a acestora, or, el a săvârșit infracțiunea în privința a două persoane aflate la o vârstă de numai 5 ani, că prin acțiunile sale a influențat negativ asupra dezvoltării fizice și psihice a acestora, demonstrând o atitudine negativă față de valorile morale, unanim recunoscute de societate, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de avocat (*pct. 5.1. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Or, soluția instanței de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5., 5.1. din prezenta decizie*, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare și a pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2), instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare și a pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în aceste recursuri au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea

contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, și de avocatul Eugen Grosu, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 11 octombrie 2018, în privința inculpatului Raru Ivan XXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun